



**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW**

DIH-709-6(3)/17/JK

Warszawa, 13 lutego 2017 r.

DECYZJA DIH-1/13/2017

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2016 r. poz. 23, z późn. zm.), art. 1 ust. 3, art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2016 r. poz. 1059, z późn. zm.), Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, po rozpatrzeniu odwołania przedsiębiorcy Radosława Machandera od decyzji Dolnośląskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej we Wrocławiu z dnia 30 listopada 2016 r. (nr akt sprawy: KBP-ŻG.8361.47.2016), którą przedsiębiorcom Arturowi Kazimierowiczowi, prowadzącemu działalność gospodarczą pod nazwą Artur Kazimierowicz P.P.H.U we Wrocławiu, i Radosławowi Machanderowi, prowadzącemu działalność gospodarczą pod nazwą Radosław Machander we Wrocławiu, wspólnikom spółki cywilnej Gastro baza Artur Kazimierowicz, Radosław Machander s.c. we Wrocławiu, wymierzono solidarnie, na podstawie art. 40a ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 21 grudnia 2000 r. o jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych (Dz. U. z 2016 r. poz. 1604, z późn. zm.), karę pieniężną w wysokości 2.554,37 zł (słownie: dwa tysiące pięćset pięćdziesiąt cztery złote 37/100), z tytułu wprowadzenia do obrotu 2 partii zafałszowanych artykułów rolno-spożywczych,
utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.

UZASADNIENIE

W toku kontroli przeprowadzonej w dniach 22 – 30 marca 2016 r. przez inspektorów reprezentujących Dolnośląskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej we Wrocławiu, zwanego dalej również „*Dolnośląskim WIIH*”, w zakładzie gastronomicznym Gastro baza, mieszczącym się we Wrocławiu przy ul. Adama Mickiewicza 62, należącym do przedsiębiorców Artura Kazimierowicza i Radosława Machandera, prowadzących działalność gospodarczą w formie spółki cywilnej pod nazwą Gastro baza Artur Kazimierowicz, Radosław Machander s.c. we Wrocławiu, zwanych dalej również „*stronami*”, w celu sprawdzenia rzetelności obsługi, w oparciu o cennik awizo inspektorzy zamówili:

- 1 porcję wyrobu „Pizza Sycylia” o zadeklarowanym składzie: sos, feta, kurczak, pomidory, rucola;
- 1 zestaw obiadowy „Kebab menu” o zadeklarowanym składzie: wołowina, frytki, surówka, sos.

Weryfikując zgodność składników zamówionych potraw ze stanem faktycznym, stwierdzono, że na stanie zakładu nie było sera Feta, a znajdował się produkt pod nazwą „Sütüm Beyaz Combi”, będący mieszanką odtłuszczonego mleka i oleju palmowego – na opakowaniu jednostkowym w angielskiej wersji językowej określony jako: „food preparation made of skim milk and palm oil, in brine” o składzie: „pasteurized cow`s milk (75%), palm oil (20%), salt, lactic acid culture, microbial rennet”, produkcji WBZ Nord GmbH, Banksstr. 1-28, D – 20097 Hamburg. Produkt ten, zgodnie z oświadczeniem pracownika kontrolowanego przedsiębiorcy, został wykorzystany do produkcji Pizzy Sycylia jako ser Feta.

Ustalono również, że na stanie zakładu nie było kebabu z mięsa wołowego. Pracownik kontrolowanego przedsiębiorcy oświadczył, że do produkcji potrawy Kebab menu, który miał zawierać wołowinę, użył surowca zadeklarowanego na etykiecie jako „kebab z mięsa rozdrobnionego”, skład: 66% mięso cielęce, 24 % mięso indycze, mieszanka przypraw, sól, gluten, cukier, wzmacniacz smaku E621, substancje wiążące: soja, skrobia, emulgator: E471, E471c, zakwaszacz: E262, zagęstnik E412, panierka, produkcji Auropa Türk, ul. Kobińska 48, 63-714 Kobierno.

Używanie do produkcji ww. potraw składników innych niż deklarowane w jadłospisie stanowiło o ich zafałszowaniu w rozumieniu art. 10 ust. 1 lit. c ustawy z dnia 21 grudnia 2000 r. o jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych (Dz. U. z 2016 r. poz. 1604, z późn. zm.), zwanej dalej „ustawą o jakości handlowej”.

Ponadto, za protokołami pobrania próbki, do badań laboratoryjnych pobrano:

- 1 porcję a`164 g mięsa deklarowanego jako wołowina – pochodzącego z zestawu obiadowego z zakupu kontrolnego, oraz próbkę kontrolną, tj. 1 porcję a`161 g mięsa deklarowanego jako wołowina – pochodzącego z opiekacza w bufecie (Protokół pobrania próbki nr 099315 z 22 marca 2016 r.);
- 1 Pizzę Sycylia o zadeklarowanym składzie: sos, feta, kurczak, pomidory, rucola (Protokół pobrania próbki nr 099316 z 22 marca 2016 r.).

Powyższe ustalenia udokumentowano w Protokole kontroli z 30 marca 2016 r. (nr akt kontroli: KBP-ŻG.8361.47.2016).

Badania przeprowadzone przez Laboratorium Kontrolno-Analityczne z siedzibą we Wrocławiu wykazały, że:

- Pizza Sycylia nie odpowiadała deklaracji w cenniku awizo z uwagi na stwierdzenie stosowania innego składnika niż deklarowano, tj. sera z mleka krowiego a nie owczego i koziego – stwierdzono obecność DNA krowy, nie stwierdzono natomiast

obecności DNA owcy i kozy. Powyższe udokumentowano w sprawozdaniu z badań nr 228/2016 z 18 kwietnia 2016 r.;

- kebab wołowy nie odpowiadał deklaracji z uwagi na stwierdzenie obecności niedeklarowanej wieprzowiny i drobiu – DNA świni, kury i indyka. Powyższe udokumentowano w sprawozdaniu z badań nr 229/2016 z 18 kwietnia 2016 r.

Wobec stwierdzonych nieprawidłowości, pismem z 28 września 2016 r., Dolnośląski WIIH zawiadomił przedsiębiorców Artura Kazimierowicza i Radosława Machandera, prowadzących działalność gospodarczą w formie spółki cywilnej pod nazwą Gastrobaza Artur Kazimierowicz, Radosław Machander s.c. we Wrocławiu, o wszczęciu postępowania administracyjnego w przedmiocie wymierzenia, na podstawie art. 40a ust. 1 pkt 4 ustawy o jakości handlowej, kary pieniężnej z tytułu wprowadzenia do obrotu dwóch partii zafałszowanych artykułów rolno-spożywczych oraz o przysługującym stronom prawie do wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów.

Strony nie skorzystały z przysługującego im prawa.

Po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego, decyzją z dnia 30 listopada 2016 r., Dolnośląski WIIH wymierzył przedsiębiorcom Arturowi Kazimierowiczowi i Radosławowi Machanderowi, prowadzącym działalność gospodarczą w formie spółki cywilnej pod nazwą Gastrobaza Artur Kazimierowicz, Radosław Machander s.c. we Wrocławiu, w oparciu o art. 40a ust. 1 pkt 4 ww. ustawy, karę pieniężną w wysokości 2.554,37 zł z tytułu wprowadzenia do obrotu dwóch partii zafałszowanych artykułów rolno-spożywczych.

Pismem z 2 stycznia 2017 r., przedsiębiorca Radosław Machander złożył do Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, zwanego dalej również „Prezesem UOKiK”, odwołanie od ww. decyzji, wnosząc o odstąpienie od wymierzenia kary pieniężnej lub znaczne jej zmniejszenie. W uzasadnieniu ww. strona poinformowała, że na podstawie faktury VAT była pewna, że dysponuje serem Feta, dlatego nie poczuwa się do winy.

Pismem z 13 stycznia 2017 r., Prezes UOKiK poinformował przedsiębiorców Artura Kazimierowicza i Radosława Machandera, prowadzących działalność gospodarczą w formie spółki cywilnej pod nazwą Gastrobaza Artur Kazimierowicz, Radosław Machander s.c. we Wrocławiu, iż przed wydaniem rozstrzygnięcia kończącego postępowanie w sprawie, stronom biorącym udział w postępowaniu administracyjnym przysługuje, na podstawie art. 10 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2016 r. poz. 23, z późn. zm.), zwanej dalej „k.p.a.”, prawo do zapoznania się z aktami sprawy, a także wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań.

Strony nie skorzystały z przysługującego im prawa.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 8 ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1169/2011 z dnia 25 października 2011 r. w sprawie przekazywania konsumentom informacji na temat żywności, zmiany rozporządzeń Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1924/2006 i (WE) nr 1925/2006 oraz uchylenia dyrektywy Komisji dyrektywy Komisji 87/250/EWG, dyrektywy Rady 90/496/EWG, dyrektywy Komisji 1999/10/WE, dyrektywy 2000/13/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, dyrektywy Komisji 2002/67/WE i 2008/5/WE oraz rozporządzenia Komisji (WE) nr 608/2004 (Dz. U. UE L 304 z 22.11.2011, s. 18, z późn. zm.), zwanego dalej „*rozporządzeniem 1169/2011*”, podmiot działający na rynku spożywczym odpowiedzialny za informację na temat żywności zapewnia obecność i rzetelność informacji na temat żywności zgodnie z mającym zastosowanie prawem dotyczącym informacji na temat żywności oraz wymogami odpowiednich przepisów krajowych.

W myśl art. 8 ust. 5 ww. rozporządzenia, podmioty działające na rynku spożywczym zapewniają przestrzeganie w przedsiębiorstwach pozostających pod ich kontrolą wymogów prawa dotyczącego informacji na temat żywności i odpowiednich przepisów krajowych mających znaczenie dla ich działalności i upewniają się, że wymogi te są spełnione.

Art. 8 rozporządzenia 1169/2011 stanowi wyjaśnienie zakresów odpowiedzialności podmiotów za informacje przekazywane konsumentom na temat żywności, o której to odpowiedzialności mowa w art. 17 rozporządzenia (WE) nr 178/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2002 r. ustanawiającego ogólne zasady i wymagania prawa żywnościowego, powołującego Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności oraz ustanawiającego procedury w zakresie bezpieczeństwa żywności (Dz. U. UE L 31 z 01.02.2002 r., s. 1, z późn. zm.), zwanego dalej „*rozporządzeniem 178/2002*”.

Zgodnie z art. 17 ust. 1, podmioty działające na rynku spożywczym i pasz zapewniają, na wszystkich etapach produkcji, przetwarzania i dystrybucji, w przedsiębiorstwach będących pod ich kontrolą, zgodność tej żywności z wymogami prawa żywnościowego właściwymi dla ich działalności i kontrolowanie przestrzegania tych wymogów.

W myśl art. 4 ust. 1 ustawy o jakości handlowej wprowadzane do obrotu artykuły rolno-spożywcze powinny spełniać wymagania w zakresie jakości handlowej, jeżeli w przepisach o jakości handlowej zostały określone takie wymagania oraz dodatkowe wymagania dotyczące artykułów rolno-spożywczych, jeżeli ich spełnienie zostało zadeklarowane przez producenta. Zgodnie natomiast z art. 3 pkt 5 ww. ustawy, jakością handlową to cechy artykułu rolno-spożywczego dotyczące jego właściwości organoleptycznych, fizykochemicznych i mikrobiologicznych w zakresie technologii produkcji, wielkości lub masy oraz wymagania wynikające ze sposobu produkcji,

opakowania, prezentacji i oznakowania, nieobjęte wymaganiami sanitarnymi, weterynaryjnymi lub fitosanitarnymi.

Rozporządzenie 1169/2011, w art. 6 stanowi, że każdemu środkowi spożywczemu przeznaczonemu do dostarczenia konsumentowi finalnemu lub do zakładów żywienia zbiorowego muszą towarzyszyć informacje na temat żywności zgodnie z tym rozporządzeniem.

Informacje na temat żywności nie mogą wprowadzać w błąd, w szczególności co do właściwości środka spożywczego, a w szczególności:

- co do jego charakteru, tożsamości, właściwości, składu, ilości, trwałości, kraju lub miejsca pochodzenia, metod wytwarzania lub produkcji,
- przez sugerowanie poprzez wygląd, opis lub prezentacje graficzne, że chodzi o określony środek spożywczy lub składnik, mimo, że w rzeczywistości komponent lub składnik naturalnie obecny lub zwykle stosowany w danym środku spożywczym został zastąpiony innym komponentem lub innym składnikiem,

o czym mówi art. 7 ust. 1 odpowiednio lit. a i d rozporządzenia 1169/2011. W myśl zaś art. 7 ust. 2 tego rozporządzenia, informacje na temat żywności muszą być rzetelne, jasne i łatwe do zrozumienia dla konsumenta.

Artykuł rolno-spożywczy zafałszowany, jak wynika z art. 3 pkt 10 ustawy o jakości handlowej, to produkt, którego skład jest niezgodny z przepisami dotyczącymi jakości handlowej poszczególnych artykułów rolno-spożywczych albo produkt, w którym zostały wprowadzone zmiany, w tym zmiany dotyczące oznakowania, mające na celu ukrycie jego rzeczywistego składu lub innych właściwości, jeżeli niezgodności te lub zmiany w istotny sposób naruszają interesy konsumentów finalnych, w szczególności jeżeli:

- a) dokonano zabiegów, które zmieniły lub ukryły jego rzeczywisty skład lub nadały mu wygląd produktu zgodnego z przepisami dotyczącymi jakości handlowej,
- b) w oznakowaniu podano nazwę niezgodną z przepisami dotyczącymi jakości handlowej poszczególnych artykułów rolno-spożywczych albo niezgodną z prawdą,
- c) w oznakowaniu podano niezgodne z prawdą dane w zakresie składu, pochodzenia, terminu przydatności do spożycia lub daty minimalnej trwałości, zawartości netto lub klasy jakości handlowej.

Ustawa o jakości handlowej w art. 40a ust. 1 pkt 4 wskazuje, że każdy, kto wprowadza do obrotu artykuły rolno-spożywcze zafałszowane, podlega karze pieniężnej w wysokości nie wyższej niż 10% przychodu osiągniętego w roku rozliczeniowym poprzedzającym rok nałożenia kary, nie niższej jednak niż 1.000 zł.

Ustalając wysokość kary pieniężnej, wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej, na podstawie art. 40a ust. 5 ustawy o jakości handlowej, uwzględnia stopień szkodliwości czynu, zakres naruszenia, dotychczasową działalność podmiotu działającego na rynku artykułów

rolno-spożywczych i wielkość jego obrotów oraz przychodu, a także wartość kontrolowanych artykułów rolno-spożywczych.

W niniejszej sprawie organ pierwszej instancji stwierdził, że do przygotowania Pizzy Sycylia i kebabu menu, w skład którego miała wchodzić wołowina, używano innych składników niż deklarowane, tj. odpowiednio produktu „Sütüm Beyaz Combi” będącego mieszaniną odtłuszczonego mleka krowiego i oleju palmowego zamiast sera Feta oraz kebabu mieszanego z mięsa cielęcego i drobiowego zamiast wołowiny. Biorąc powyższe pod uwagę, zdaniem Prezesa UOKiK, Dolnośląski WIIH zasadnie uznał, że strony dopuściły się naruszenia wymagań prawa żywnościowego w stopniu uzasadniającym wymierzenie im kary pieniężnej na podstawie art. 40a ust. 1 pkt 4 ustawy o jakości handlowej.

Odwołując się od decyzji, przedsiębiorca Radosław Machander podniósł, że nie wprowadzał celowo konsumentów w błąd co do składu oferowanych potraw, gdyż używając nazwy ser Feta, na podstawie faktur zakupu oraz etykiety w języku polskim, był przekonany, że takim właśnie produktem dysponuje. Stąd też nie poczuwa się do winy w tym zakresie. Jedynie w przypadku podania w menu informacji o oferowaniu mięsa wołowego zamiast faktycznie posiadanego wołowo-wieprzowego strona czuje się odpowiedzialna za stwierdzone nieprawidłowości.

Odnosząc się do powyższego, Prezes UOKiK w pierwszej kolejności wskazuje, że zgodnie z art. 8 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1151/2012 z dnia 21 listopada 2012 r. w sprawie systemów jakości produktów rolnych i środków spożywczych (Dz. U. UE L 343 z 14.12.2012 r., s. 1), zwanego dalej „rozporządzeniem 1151/2011”, oraz z rozporządzeniem Komisji (WE) nr 1829/2002 z dnia 14 października 2002 r. zmieniającym Załącznik do rozporządzenia Komisji (WE) nr 1107/96 w odniesieniu do nazwy „Feta” (Dz. U. UE L 277 z 15.10.2002 r., s. 10), nazwa „Feta” została zarejestrowana jako chroniona nazwa pochodzenia i zarezerwowana jest dla serów spełniających określone w specyfikacji produktu wymagania (m.in. mleko służące do produkcji sera Feta musi pochodzić od tradycyjnie hodowanych owiec i kóz z określonych regionów Grecji, a podczas procesu produkcyjnego należy stosować tradycyjną recepturę i metody). Wobec powyższego, nazwa chroniona nie może stać się nazwą rodzajową, tj. stosowaną ogólnie w odniesieniu do produktów podobnych lub kojarzących się z produktem chronionym. W związku z powyższym producenci z innych krajów członkowskich Unii Europejskiej lub producenci, którzy nie respektują receptury zawartej w specyfikacji, po upływie pięcioletniego okresu przejściowego (upłynął on 14 października 2007 r.), w którym dozwolone było powszechne używanie nazwy „Feta” dla produktów wytworzonych poza wskazanym obszarem Grecji, nie mają prawa używać nazwy „Feta” w stosunku do swoich produktów.

Wskazać też należy, że zgodnie z art. 12 ust. 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1151/2012 z dnia 21 listopada 2012 r. w sprawie systemów jakości produktów rolnych i środków spożywczych (Dz. Urz. UE L 343 z 14.12.2012, s.1), produkty, które są wprowadzane na rynek m.in. pod chronioną nazwą pochodzenia, na etykietach obligatoryjnie muszą zostać oznaczone odpowiednim symbolem. Wzór symbolu określa załącznik do rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) nr 664/2014 z dnia 18 grudnia 2013 r. uzupełniającym rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1151/2012 w odniesieniu do ustanowienia symboli unijnych dotyczących chronionych nazw pochodzenia, chronionych oznaczeń geograficznych i gwarantowanych tradycyjnych specjalności oraz w odniesieniu do niektórych zasad dotyczących pochodzenia paszy i surowców, niektórych przepisów proceduralnych i niektórych dodatkowych przepisów przejściowych (Dz. Urz. UE L 179 z 19.6.2014, s. 17).

Nie znajduje zatem uzasadnienia tłumaczenie strony, iż na podstawie faktury zakupu była przekonana, że dysponuje serem Feta. Z ww. wskazanych przepisów wynika, że produkty z nazwą zarejestrowaną jako chroniona nazwa pochodzenia obligatoryjnie muszą zostać oznakowane na etykiecie również odpowiednim symbolem. Stosowany przez stronę produkt pod nazwą „Sütüm Beyaz Combi”, jak wynika ze znajdujących się w aktach sprawy fotografii, takiego symbolu w oznakowaniu nie miał. Ponadto zauważyć należy, że nalepka dystrybutora z informacjami w języku polskim znajdowała się bezpośrednio pod nadrukowanymi na opakowaniu informacjami w języku angielskim i niemieckim, z których jasno wynikało, że jest on mieszaniną odtłuszczonego mleka i oleju palmowego. Dysponując takimi informacjami, strona mogła z łatwością zweryfikować rzeczywisty charakter produktu „Sütüm Beyaz Combi”. Zajmując się profesjonalnie produkcją artykułów spożywczych, strona powinna zdawać sobie sprawę, że jedynym źródłem wiedzy o produkcie jest jego oryginalne oznakowanie i nie kierować się jedynie informacjami zawartymi w fakturach. Tym samym należy uznać, że wpływ na powstanie stwierdzonych nieprawidłowości miała wyłącznie strona i ponosi za to pełną odpowiedzialność. Okoliczności, na które strona powołuje się w odwołaniu, obciążają właśnie ją, gdyż nie podejmowała żadnych kroków, aby zapobiec stwierdzonym nieprawidłowościom, co może świadczyć o naruszeniu reguł ostrożności, tym bardziej, że przepisy prawa nakładają na nią obowiązek kontrolowania wprowadzanej do obrotu żywności. Strona nie dołożyła należytej staranności z racji tej, że prowadziła działalność gastronomiczną i serwowała swoje produkty bezpośrednio konsumentom, którzy nie mają żadnej możliwości weryfikacji prawdziwości składu potrawy oprócz opisu znajdującego się w karcie dań.

Odnośnie argumentu braku celowości w działaniach strony, Prezes UOKiK informuje, że nie jest to ustawowe kryterium, od którego uzależnia się możliwość wymierzenia kary na podstawie art. 40a ust. 1 pkt 4 ustawy o jakości handlowej. Przepis ten statuuje odpowiedzialność administracyjną podmiotów, wobec których stwierdzono naruszenie

wymagań prawa żywnościowego. Wskazuje się, że cechą charakterystyczną sankcji administracyjnej jest założenie stosowania jej automatycznie względem podmiotu ponoszącego odpowiedzialność obiektywną za naruszenie przepisów. Obiektywny charakter odpowiedzialności administracyjnej opiera się na zasadzie ryzyka (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 8 października 2010 r., sygn. II OSK 1079/12). Oznacza to, że wystarczającą przesłanką tej odpowiedzialności jest samo stwierdzenie nieprzestrzegania przez określony podmiot nałożonych prawem obowiązków. Odpowiedzialność obiektywna jest więc niezależna od jakichkolwiek okoliczności. Podsumowując, wprowadzenie do obrotu zafałszowanych artykułów rolno-spożywczych w każdym przypadku skutkuje wydaniem przez organ decyzji administracyjnej. W przypadku stwierdzenia naruszenia interesów konsumentów – decyzji wymierzającej karę pieniężną w przewidzianej w ustawie o jakości handlowej wysokości (art. 40a ust. 1 pkt 4) albo, w przypadku niewielkiego stopnia szkodliwości czynu, niewielkiego zakresu naruszenia lub braku stwierdzenia istotnych uchybień w dotychczasowej działalności podmiotu – decyzję o odstąpieniu od wymierzenia kary (art. 40a ust. 5c), nie oznacza to jednak, iż stronę uznaje się za nieponoszącą odpowiedzialności za stwierdzone nieprawidłowości. Mając więc na uwadze powyższe, brak celowości w popełnieniu czynu zabronionego nie jest przesłanką do odstąpienia od wymierzenia kary pieniężnej. W przedmiotowej sprawie, z uwagi na istotne naruszenie interesów konsumentów, organy nie mogły zastosować ww. art. 40a ust. 5c ustawy o jakości handlowej.

Organy Inspekcji Handlowej przy ustalaniu wysokości wymierzanej kary pieniężnej, zgodnie z art. 40a ust. 5 ustawy o jakości handlowej, biorą pod uwagę stopień szkodliwości czynu, zakres naruszenia, dotychczasową działalność podmiotu na rynku artykułów rolno-spożywczych i wielkość jego obrotów, a także wartość kontrolowanych artykułów rolno-spożywczych. W przedmiotowej sprawie, na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego Prezes UOKiK stwierdził, że Dolnośląski WIIH, wymierzając karę pieniężną w sposób prawidłowy ocenił poszczególne przesłanki zawarte w ww. art. 40a ust. 5 ustawy o jakości handlowej, co wpłynęło na wysokość wymierzonej kary pieniężnej, tj. zastosował sankcję, która jest proporcjonalna do wielkości kontrolowanego podmiotu oraz stwierdzonych nieprawidłowości.

Miarkując stopień szkodliwości czynu, organ pierwszej instancji zasadnie stwierdził, że wprowadzenie do obrotu zafałszowanych artykułów rolno-spożywczych w sposób istotny naruszało interesy konsumentów, gdyż wprowadzało w błąd co do ich właściwości. Konsumentom nie byli informowani, iż potrawy zostały przygotowane z innego składnika niż strona deklarowała – produktu „Sütüm Beyaz Combi” będącego mieszaniną odtłuszczonego mleka i oleju palmowego zamiast sera Feta oraz kebabu mieszanego cielęco-drobiowego zamiast kebabu wołowego (wskazać należy, że w wyniku badań laboratoryjnych stwierdzono, że skład kebabu cielęco-drobiowego był inny od deklarowanego przez producenta, bowiem wykryto w nim dodatkowo wieprzowinę i drób – DNA kury). Oznakowanie oferowanych

przez stronę produktów powinno zawierać rzetelne informacje, aby konsumenci mogli dokonać świadomego wyboru. Brak takiego wyboru przekłada się na naruszenie zarówno ekonomicznych, jak i zdrowotnych interesów konsumenta. Nie ulega wątpliwości, że podane w oznakowaniu składniki, zwłaszcza ser Feta, nadawały produktom wyższe walory jakościowe i stanowiły zachętę do dokonania zakupu. W tym miejscu należy wskazać też, że faktem powszechnie znanym jest, że produkty tradycyjne, których nazwa została zarejestrowana jako Chroniona Nazwa Pochodzenia (ChNP), a takim jest m.in. „Feta”, są produkowane z określonych składników według ustalonej procedury, wobec czego ich cena jest znacznie wyższa niż produktów zwykłych. W związku z tym, wobec nieuzasadnionego użycia nazwy chronionej, doszło do naruszenia powszechnie obowiązujących przepisów, do stosowania których obowiązani są przedsiębiorcy w całej Unii Europejskiej. Prezes UOKiK wskazuje w tym miejscu także, że między cielęciną a wołowiną istnieją nie tylko różnice w cechach organoleptycznych. Rodzaje tych mięs zostały bowiem zdefiniowane na poziomie prawa unijnego. Zgodnie z Załącznikiem VII Część I pkt III rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1308/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. ustanawiającego wspólną organizację rynków produktów rolnych oraz uchylającego rozporządzenia Rady (EWG) nr 922/72, (EWG) nr 234/79, (WE) nr 1037/2001 i (WE) nr 1234/2007 (Dz. Urz. UE L 347 z 20.12.2013, s. 671, z późn. zm.), cielęciną jest mięso z bydła w wieku poniżej ośmiu miesięcy, natomiast mięso z bydła między ósmym a dwunastym miesiącem określane jest jako młoda wołowina.

Mając na uwadze zakres naruszenia Dolnośląski WIIH trafnie wskazał, iż informacja o składzie potraw stanowi jeden z elementów jakości handlowej, a nieuzasadnione w tym przypadku wskazanie używania wołowiny i sera Feta naruszało interesy konsumentów. Świadczy o tym fakt, że zostały naruszone przepisy mające na celu ochronę konsumentów i zapewnienie im rzetelnych i prawdziwych informacji o składzie produktów. Naruszone zostały krajowe i unijne przepisy w zakresie podawania konsumentom informacji na temat żywności.

Uwzględniając przesłankę dotychczasowej działalności kontrolowanego przedsiębiorcy na rynku spożywczym, organ pierwszej instancji wziął po uwagę, że dotychczas nie nakładano na strony kar pieniężnych za naruszenie przepisów prawa żywnościowego.

Wielkość obrotów i przychodu – organ pierwszej instancji uwzględnił przekazaną przez stronę informację w tym zakresie (podsumowanie księgi przychodów i rozchodów za okres 01/01/2015 – 31/12/2015).

Wartość kontrolowanych artykułów rolno-spożywczych – wartość zakwestionowanych artykułów rolno-spożywczych nabytych w ramach zakupu kontrolnego wynosiła 39,89 zł.

Wobec powyższego, z uwagi na nieprzestrzeganie przepisów regulujących jakość handlową artykułów rolno-spożywczych skutkujące znacznym naruszeniem interesów konsumentów, Prezes UOKiK nie znalazł argumentów przemawiających za zmianą decyzji organu pierwszej instancji, uznając, że w tym przypadku kara będzie skutecznym środkiem do skłonienia strony do przestrzegania obowiązującego prawa.

Podkreślić należy, że zgodnie z art. 17 ust. 2 rozporządzenia 178/2002, kary mające zastosowanie w przypadku naruszenia prawa żywnościowego powinny być skuteczne, proporcjonalne i odstrasżające. Skuteczność kary przejawia się w możliwości jej nałożenia i wyegzekwowania. Zgodnie z art. 40a ust. 1 pkt 4 ustawy o jakości handlowej, najniższa kara, jaką można było wymierzyć w niniejszej sprawie to 1.000 zł, natomiast najwyższa – 51.087,37 zł (10% przychodu osiągniętego w roku rozliczeniowym poprzedzającym rok nałożenia kary). Stronom wymierzono karę w wysokości 2554,37 zł, która stanowi 5% możliwej do nałożenia. Zdaniem Prezesa UOKiK, spełni ona funkcję prewencyjną i represyjną, skłaniając kontrolowanych przedsiębiorców do przestrzegania przepisów o jakości handlowej, zwłaszcza z uwagi na wykazane powyżej niedopełnienie należytej staranności w zakresie zapewnienia prawidłowego oznakowania ww. artykułów rolno-spożywczych.

Zgodnie z art. 40a ust. 6 i 7 ustawy o jakości handlowej, karę pieniężną, o której mowa w sentencji decyzji, stanowiącą dochód budżetu państwa, należy wpłacić na rachunek bankowy Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej we Wrocławiu w terminie 30 dni od dnia, w którym decyzja o wymierzeniu kary stanie się ostateczna.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, zgodnie z art. 5 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej, jest organem wyższego stopnia w stosunku do wojewódzkich inspektorów Inspekcji Handlowej. Zatem, w myśl art. 127 § 2 k.p.a. w związku z art. 1 ust. 3 ustawy o Inspekcji Handlowej, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów jest organem właściwym do rozpatrzenia wniesionego odwołania.

Zgodnie z art. 138 § 1 pkt 1 k.p.a., organ odwoławczy wydaje decyzję, w której utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.

Biorąc powyższe pod uwagę, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów orzekł, jak w sentencji.

Niniejsza decyzja jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

Pouczenie

Zgodnie z art. 52 § 1, art. 53 § 1, art. 54 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2016 r. poz. 718, z późn. zm.) od

niniejszej decyzji przysługuje skarga wnoszona do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie w terminie 30 dni od dnia doręczenia decyzji, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów.

Do należności pieniężnych nie uiszczonych w terminie stosuje się przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2015 r. poz. 613, z późn. zm.).

Otrzymują:

1. Artur Kazimierowicz
Artur Kazimierowicz P.P.H.U.
ul. Chłopska 10A
51-426 Wrocław
2. Radosław Machander
Radosław Machander
ul. Cyprysowa 18c
55-093 Kiełczów
3. Dolnośląski Wojewódzki Inspektor
Inspekcji Handlowej we Wrocławiu
4. a/a

Z up. Prezesa Urzędu
Ochrony Konkurencji i Konsumentów
DYREKTOR
Departamentu Inspekcji Handlowej
Anna Janiszewska